SENTINELA

ANUL II, Nr. 30
13 Iulie 1941

GAZETA OSTĂŞEASCĂ A NAŢIUNII
APARE DUMINICA
Inscrisă la Tribunalul Ilfov S. I. C. sub Nr. 623/1939

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA
B-dul Lascăr Catargiu, 31 – Bucureşti
TELEFON: 2.28.27. – 2.08.96.

Astăzi, ca şi pe vremurile lui Ştefan cel Mare, prin Cruce şi Spadă au mers Românii la izbândă.

HRISOV

...Şi 'n ziua ceea, sub mânie foarte,
Dela Hotin şi până jos la mare, —
Moskalilor să dea loviri de moarte, —
Trecut-au Prutul, ajutaţi de soarte,
Urmaşii dârzi ai lui Ştefan-cel-Mare...

Cu inima de foc, gonaci pe cai
Şi pedestraşi, în mâini cu săbii lucii,
Sburau şoimanii Regelui Mihai,
Să desrobească Basarabul plai
Din cotropirea duşmanilor Crucii!...

Pe Nistrul tot, în zare, scânteiază
Cetăţi străbune — aurită salbă, —
Şi ele 'şi chiamă armia vitează,
Ca trăsnetul peste duşman să cază,
Dela Hotin, pân' la Cetatea Albă!...

In miez de noapte, — ca turnaţi din pară, —
Spătarii toţi, Hatmanii, Pârcălabii,
Pe metereze aprig buciumară:
„— Moskalilor smulgeţi-le din ghiară
„Comoara scumpei noastre Basarabii!...

„Noi, moştenire v'am lăsat'o'n samă
„Până la Bug şi dincolo de Bug!...
„A desrobire, fraţii toţi vă chiamă!...
„Sunt fraţi de-un sânge, odrăsliţi de-o mamă...
„De sub Moskali scăpaţi-i dela jug!..."

Şi-au dat ai noştri iureş ne'ntrecut,
Şi câte oşti au fost să aibă Moskul,
Pre Moldovan de nu l'au cunoscut
Ca bun stăpân pe Nistru şi pe Prut,
Amu, de bună samă — aşa cunoscu'l!...

Dar, ca să scriu pe şart, din fir-a-părul,
Cum s'au bătut, — mi-ar fi săracă slova!...
Ce pot să scriu, aista'i adevărul:
Că pre Moskal frângându-l a răspărul,—
Ne-am întregit pe vecii toţi Moldova!...

VASILE MILITARU

ŞTEFAN CEL MARE
Domnul unei Moldove Mari

Inzestrat cu toate darurile ce pot să împodobească mai bine un domnitor şi un om, Ştefan cel Mare — dela moartea căruia s'au împlinit de curând patru sute şi mai bine de ani — a fost cârmuitorul care a dus cel mai departe printre ţările epocii, faima pământului Moldovei Mari de atunci, faima celui mai frumos timp din istoria Moldovei.

Căci într'adevăr, pământul acesta românesc a avut pe acea vreme (în care Ştefan cel Mare a domnit aproape o jumătate de veac) marginile cele mai întinse: dela Hotin la Văscăuţi până la Dunăre şi ţărmul mării, din nordul Bucovinei până în Basarabia.

Uns Domn în locul care se cheamă Direptate — când venea să se răsbune moartea tatălui său Bogdan, ucis la Răuseni şi să ia tronul dela uzurpator— înscăunarea lui Ştefan a însemnat şi un act de dreptate făcută darurilor lui, care reprezentau tot ce are mai bun sângele nostru.

Pentru ca în urmă, în cursul glorioasei lui domnii, dreptate să facă Ştefan Moldovei, prin fapte care aveau să ducă departe vestea virtuţilor neamului acesta dârz, care nu voieşte răul altuia, dar care înţelege să nu uite niciodată nedreptăţile care i se fac şi să-şi afirme — oricât de rele ar fi uneori vremurile — dreptul lui la o vieaţă de sine stătătoare, pe pământul stăpânit de el de veacuri.

„Bărbat glorios şi victorios care ai biruit pe toţi regii vecini. Tu eşti drept, prevăzător, isteţ, biruitor contra tuturor duşmanilor. Nu în zadar eşti socotit printre eroii secolului nostru"... Aşa il cânta pe Ştefan Vodă cronicarul polon Mieckowski, deşi făcea parte dintr'un neam căruia i-a fost dat să cunoască şi el vitejia Domnului din scaunul Sucevei. Şi aşa ni-l arată istoria tuturor neamurilor cu care s'a luptat sau nu, ni-l arată cu o nepărtinire demnă de timpurile acelea.

Apărarea ţării sale a fost tot una, pentru Ştefan Vodă, cu apărarea creştinătăţii de pericolul pe care marea împărăţie turcească de atunci îl reprezenta pentru toate neamurile Europei. După lupta dela Vaslui, în care Ştefan, pentru a-şi îmbărbăta ostaşii, s'a aruncat el însuşi, aşa cum făcea întotdeauna şi în care *„numai cu mare greutate Soliman şi-a scăpat vieaţa prin fugă"*, Ştefan, ştiind că armata învinsă nu va pregeta să se întoarcă, a trimis monarhilor europeni o scrisoare în care arăta că fără ajutorul lor ar putea totuşi odată să fie supusă *„ţara noastră care e poarta creştinătăţii... Dar*, spune el, *dacă această poartă va fi pierdută — Dumnezeu să ne ferească de aşa ceva — atunci toată creştinătatea va fi în mare primejdie"*. Prin aceste cuvinte, Ştefan dovedea că înţelege de atunci cât de primejduit va fi totdeauna locul nostru la aceste porţi ale răsăritului, dar şi că datoria noastră este de a rămâne apărătorii civilizaţiei în acest post înaintat al Europei. Iar dacă, la cererea lui, Ştefan Vodă nu a primit drept răspuns decât felicitările Papei şi ale monarhilor creştini, şi, în ceasul cel mai greu, a fost singur, neamul acesta totuşi nu a pierit şi nici gloria lui Ştefan nu a rămas mai puţin nepieritoare.

Pentrucă, nu numai prin lupte, nu numai prin marele lui geniu politic, nu numai prin spiritul său gospodăresc, dar şi prin marea lui credinţă, se înaltă gloria lui Stefan. Domnul care a dat Moldovei cele mai multe locaşuri de închinare (şi printre ele Putna, Suceava şi Voroneţul Bucovinei noastre, strălucesc şi prin faptul că mărturisesc o epocă de mare înflorire artistică), Domnul acesta a fost un mare credincios în Dumnezeu, dar şi în virtuţile neamului românesc, care nu poate pieri oricât de rele sunt uneori timpuri pieritoare. Invăţătura lui Ştefan i-a priit: şi astăzi luptă tot pentru dreptate şi pentru credinţă.

Lt. rez. GULIAN EMIL

La muncă, pentru victorie

In clipele sfinte când valurile puternice ale atacului german şi român sparg zăgazurile roşii şi desrobesc pământul Basarabiei, e bine să se ştie că toată suflarea românească, de pretutindeni, ia parte la luptă.

Linia frontului, în care s'au adunat cei mai vrednici fii ai Patriei, să sprijină puternic pe munca neistovită a celor dinăuntrul Ţării. Dela plugarul care a început cu hărnicie secerişul lanurilor, mai bine lucrate ca oricând, până la muncitorul din uzine, grăbit să şlefuiască cele mai bune unelte de muncă şi de luptă toţi mână în mână, îşi înzecesc vrednicia pentru a deschide grabnic drumul victoriei.

Niciodată ţara noastră nu a fost mai adânc pătrunsă de înalta menire ce-i revine. Aliaţii germani, privind sforţarea poporului românesc, ne adresează astăzi călduroase cuvinte de laudă. Ei admiră entuziasmul întregului popor, pentru lupta de desrobire. Ei preţuesc „lupta de îngeri" pe care o dau soldaţii în primele linii ale frontului, şi deopotrivă sforţarea fără de pereche ce se desfăşoară în spatele frontului, pentru împlinirea tuturor nevoilor de războiu ale Ţării.

In stupul acesta de harnice albine, în care a fost prefăcută România, să se ştie pretutindeni că domneşte ordine, linişte şi dragoste de muncă. In marea lui grije de ţară, Generalul Ion Antonescu, Conducătorul Statului Român, şi-a îndreptat voinţa nu numai spre izbânda militară, dar şi spre orânduirea internă. Căci în vremurile de astăzi, după pilda Marelui Imperiu German, războiul nu se câştigă deplin dacă victoria celor de pe front nu este sprijinită şi împlinită de victoria ţării întregi. Munca naţională nu trebue să înceteze nicio clipă. Frontul dinăuntrul României, mână în mână cu frontul ostăşesc trebue să înainteze spre victorie, pregătind ţara de mâine, ţara românească din hotar până în hotar, bogată şi prosperă, aşa cum am visat-o întotdeauna şi cum o vom lăsa mâine copiilor noştri.

In marşul liberator al armatei, către care sboară necontenit gândurile şi inimile noastre, să ştiţi, camarazi, că vă însoţeşte munca nepregetată a poporului întreg. Fiecare, dela locul ce i s'a orânduit, dă astăzi tot ce are mai bun şi mai frumos, pentru Patrie. In voinţa de a învinge, România a prins azi, cu mâinile fiilor şi fiicelor ei, spada, unealta şi crucea. In aceste semne, vom învinge!

Soldat t. r. GRIGORESCU MIRCEA

Spune Basarabie...

Tu, Basarabie frumoasă cum
Pe-alta Domnul n'a coborît harul,
Din jalea care te-a 'mbrăcat, spune,
Spune, cine ţi-a călcat hotarul?

Tu, Basarabie bogată cum
Numai Nistrul ştie şi cu Prutul,
Din rodul zămislit cu trudă, spune,
Spune, cine-ţi jefui avutul?

Tu, Basarabie cuminte când
Vara peste şes a'ntins fuioarele,
Şi-a copt holdele de aur, spune,
Spune, cine-ţi necinsti fecioarele?

Tu, rai basarabean, cum altul nu-i,
Morţii să se bucure şi viii,
Din sate ce'nfloresc coline, spune,
Spune, cine ţi-a furat copiii?

Tu, Basarabie creştină cu
Voevodale ctitorii sfinţită,
Lasă clopotele să ne spună:
Biserica de cine-i pângărită?

Ce hoţi păgâni veniră pe ascuns
De-au scos şi dela troiţe piroanele?
Sfântă Basarabie, ne spune,
Spune, cine ţi-a prădat icoanele?

Răbdarea noastră a sfărmat răgaz
Şi plânsul nostru s'a sfârşit acum:
Cunoaştem cine sunt tâlharii az'
Şi-i răstignim la margine de drum.

Cpt. rez. D. IOV

Români!
Pe front luptă astăzi fiii cei mai bravi ai ţării, să le închinăm toată truda noastră şi toate puterile noastre de muncă.
Să-i sprijinim prin frontul intern al Naţiunii.

BUCURIA BIRUINŢEI

Frumos îi stă omului, care îşi păstrează firea şi-şi ţine cumpătul, prin orice întâmplări ar trece. Poeţii noştri au scris de mult acest adevăr. „Frumos e omul, Doamne, când mintea e stăpână", spune unul. Iar altul adaugă: „Omul viu cu isteţie pentru-o sută să nu-l dai. Ori ce-ar fi în drum să-i vie, el n'are să strige vai"! Oamenii aceştia cumpătaţi şi măsuraţi, înainte de a vorbi şi de a îmfăptui ceva, cer sfat dela bunul prieten, care este judecata. Intâiu judecă şi apoi vorbesc sau lucrează. Deacoea ei nu ajung niciodată să le pară rău de ceea ce au spus, sau de ceea ce au făcut. Ei nu sar ca smintiţii, când izbândesc un gând, şi nu sfarmă ca ţiganul, când dau de greutăţi. Ci, fără sgomot se bucură şi fără bărmălaie, măsoară, cumpănesc şi îşi stăpânesc pornirile, pentru ca să găsească drumul cel adevărat.

Din astfel de oameni răsar călăuzele şi îndrumătorii spre lumină ai mulţimei. Dintre ei răsar apostolii şi conducătorii de oşti. Fericită este naţia, din sânul căreia, ca florile de leac, se ridică în cât mai mare număr astfel de oameni. Şi fericită e mama care i-a crescut la sânul ei. Neamul nostru prin astfel de oameni s'a lăsat condus prin veacuri. Să băgăm de seamă în orice împrejurare, isprava n'o face omul gălăgios, ci acela care tace şi judecă şi apoi face. Astfel de podoabe ale omenirii, poporul românesc a avut şi are între bărbaţi, ca şi între femei. Fiecare dintre noi, avem, sau, dacă ne-a luat-o Dumnezeu, am avut o măicuţă dragă. Să ne aducem aminte de câte rele ne-a ferit sfatul ei bun, pornit din dragoste şi din bună judecată. Să ne aducem aminte de toate cuvintele bune şi de poveţele înţelepte şi ne vom putea mândri cu neamul din care suntem. Puterea de stăpânire, mai ales la femei, face mult în zilele turburi, când limbuţia creşte ca buruiana rea, clătinând sufletele.

La strămoşii noştri Romani, în vremuri grele s'au găsit multe femei, care prin judecata lor, prin cumpănirea vorbelor lor, prin îmbărbătarea adusă fiilor lor, au putut să întoarcă soarta multor războaie. Istoria Romanilor pomeneşte cu cinste de femei, cum au fost Cornelia, mama Grachilor, Lucreţia, soţia lui Colatiu, Volumnia, soţia lui Coriolan, viteaza Clelia şi alte multe.

Şi istoria noastră românească a scris în cartea ei, cu litere de aur, povestea Vrâncioaiei, care l-a încurajat pe Vodă Ştefan, în zile grele şi i-a dat pe cei şapte feciori ai ei ca să-l slujească. Şi câte pilde frumoase avem din timpurile mai vechi, ca şi din timpurile mai nouă de căldura şi bărbăţia pe care mamele au pus-o în sufletele oştenilor.

Cântecele noastre din războiul cel mare mărturisesc minuni de putere, de stăpânire de sine a mamelor romånce, de puterea dragostei lor de ţară. Astfel, un voinic ne spune în cântec că, plecând la războiu,

Mama zice: Fătul meu,
Mergi, luptă cu Dumnezeu.
Mergi şi luptă pentru ţară
Şi 'nfruntă duşmanii iară.
De-i cădea pe câmp de luptă,
E mai frumos ca la nuntă.
Nunta trece şi se uită,
Dar moartea pe câmp de luptă
Niciodată nu se uită...

Când vede la mama lui atâta suflet, cum să nu lupte viteazul ca un leu.

Măreţia unui astfel de suflet de mamă rar se găseşte la alte popoare. Ne-a rânduit-o Dumnezeu nouă, ca să avem cu ce să ne mândrim. Căci astfel de cuvinte din gura unei mame iubitoare, fac mai mult decât sforăiturile a o sută de zişi filosofi de lume nouă.

Ostaşi ai României, în zilele de încercare a bărbăţiei noastre, să ne gândim la adâncul de dragoste şi de căldură a acestei mândre mame. Ca ea sunt toate măicuţele noastre dragi. In sufletul fiecăreia înfloreşte credinţa că are în oaste fecior viteaz. Să întărim această credinţă şi mândrie prin faptele noastre. Şi mai ales să ne gândim că avem o mamă sfântă a noastră a tuturor, a cărei întreagă nădejde şi mândrie suntem noi. Este ţara noastră! E România, pururea luptătoare pentru libertate şi pentru lumină. Ea ne învălue pe toţi în căldura dragostei. E mândră cu noi şi îşi vede înălţarea în vrednicia noastră.

A plâns şi a suferit destule înfruntări dela străini, această mamă, ca să-i dăm bucuria biruinţei!

I. U. SORICU

Răvaş pentru Soroca

Au înflorit castanii la Soroca..
D. IOV

Au trecut castanii şi'nfloriră teii...
An, pe vremea asta, s'au ivit mişeii
Şi-au cuprins Soroca noastră, bade Iov,
Fără sânge, fără dor, fără hrisov.

Se'ntristase ţara dela Basarabi
Şi-au gemut în groapă Domni şi Pârcălabi.
Sbirii, când au luat-o, s'au jucat în bumbi:
Noi hoţie nu vrem şi venim cu plumbi.

Infloriră teii, s'au trecut castanii...
Dar, de curse anul, nu vor curge anii
Şi ne-om strânge iarăşi toţi, pentru cules:
Să ne-aştepţi la tine, cum ne-am înţeles.

Să grijeşti să fie vin fără istov,
Că vor bea amarnic fraţii, bade Iov.
N'or goli pahare, ci goli-vor óca
Şi-au să'ntindă horă mândră la Soroca.

Pe un mal şi pe-altul va să se pornească
Jocul lângă Nistru, apă românească.
Şi-o să joace Nistru şi-o să joace malu,
Horă cum e-a noastră nu ştie moscalu!

Dintre noi va scrie careva'n ceaslov:
Leat o mie nouă sute patruş'unu,
Zis-am şi cu viersu, zis-am şi cu tunu...
(Şi-a fost grea beţie la poetul Iov).

N. I. HERESCU

Conducătorul pe front

Prietenul bun

Dragi ostaşi,

Prietenul bun, la nevoie se cunoaşte, zice o vorbă înţeleaptă. Când trăieşti în belşug şi în fericire, nu-i greu să ai oameni în jurul tău care să-ţi spună că-ţi sunt prieteni. Greu este atunci când tu şi casa ta este în primejdie. Dar dacă toţi cei care te înconjoară în vreme de fericire, te lasă în clipa când te bat necazurile, aceia nu ţi-au fost prieteni adevăraţi, ci numai nişte linguşitori. Ceasul cel de grea încercare, ceasul de primejdie face şi întăreşte prieteşugul cel adevărat.

Şi, după cum este socoteala între oameni, aidoma este şi între popoare. Acum un an, când a venit duşmanul dela răsărit şi ne-a cerut, nouă Românilor, să dăm jumătate din Moldova şi Bucovina de miazănoapte, noi aveam, dragă Doamne, prieteni. Dar aceşti prieteni, pe care îi păstram la inima noastră cu multă dragoste şi cinste, s'au dovedit în acel ceas greu că ori nu ştiu preţui prietenia, ori nu's vrednici a ne fi de vreun folos sau de vreun sprijin. Nu ne-au putut ajuta, nici măcar cu un sfat, cu un cuvânt bun. Ne-au lăsat în nenorocire, în ghiara bolşevicilor, să ne descurcăm cum vom şti. Puteam noi Românii să ne mai bizuim pe asemenea cuvânt amăgitor şi fără putere? De bună seamă că nu.

A urmat, după asta, vremuri foarte grele. Ni s'au ciopârţit încă şi mai mult hotarele. Fost-a umilinţă şi durere mai crudă, pentru o armată bravă, decât aceea de a se retrage dela graniţă, fără să încerce măcar a se apăra? Noi, care am cinstit totdeauna prietenia, suntem adânc recunoscători armatei germane care, încă de astă toamnă, a răspuns la chemarea noastră şi a trimis oameni aleşi să ne ajute să învăţăm bine noul meşteşug al armelor şi al războiului, în felul acesta nou, cum numai Germanii ştiu să-l poarte. Mai bine de o jumătate de an, misiunea militară germană a muncit, zi de zi şi ceas de ceas, alăturea de noi, ostaşi români, fără precupeţire şi ne-a ajutat să ne deprindem cu toate tainele care i-au făcut pe dânşii nebiruiţi şi veşnic biruitori. In tot acest timp ne-am încredinţat deplin însuşirile minunate ale soldatului german, de sufletul lui cinstit şi drept, săritor la ceasul cel de cumpănă, aprins de dorinţa lui de a îndeplini lucrul fără zăbavă şi în chipul cel mai desăvârşit. Aceste însuşiri ne-au servit drept pildă nouă, ostaşilor români, drept model de instrucţie şi de organizare. Aceste calităţi şi marea lor destoinicie militară ne-au făcut să-i iubim şi să-i preţuim.

Intre timp, Conducerea cea înaltă a Statului s'a îngrijit ca armata noastră să fie înzestrată cu material de calitatea celui german. Şi în ceasul când totul a fost gata, în ceasul greu dar glorios al răfuielii de azi cu duşmanul dela răsărit, camaraderia româno-germană şi-a dat roadele ei adevărate.

Iată-ne luptând cot la cot cu ostaşii germani împotriva duşmanului nostru şi al omenirii întregi, împotriva bolşevismului. Şi lupta noastră va fi încununată de glorie. E lupta creştinătăţii, împotriva păgânismului, a luminei împotriva întunericului.

Tot în şirul de lupte al înfrăţirii româno-germane, mai trebue să pomenim, cu laude şi fapta celor 18 gazetari saşi dela noi, care, deşi aveau ordine de mobilizare pentru lucru, au cerut să fie trimişi pe front, să fie încadraţi în armata română, să lucreze şi să lupte pentru biruinţa armatelor noastre.

Ostaşi români, camarazii germani ne ajută să ne răzbunăm umilinţele; camarazii germani ne ajută să ne întregim România; camarazii germani îşi sacrifică, alături de noi, vieţile pentru desrobirea fraţilor.

Aceste fapte pecetluiesc o mare şi frumoasă frăţie de arme, căreia Românii de pretutindeni îi sunt adânc recunoscători, şi îşi umplu sufletele de multe nădejdii bune.

Lt. rez. DUMITRU ALMAŞ

VADU GENERALULUI

Din noaptea aceea de 13 Iunie 1940, când a visat că pichetul de lângă Vadul lui Vodă arde și că locotenentul Laurian Popa sboară ca un înger alb, printre limbile de foc, caporalul Ion Ștefan Ion n'a mai avut liniște. Fața i se făcuse ca de pământ, ochii rătăciți, fruntea întunecată, sufletul greu. Nu-și mai putea găsi niciun sprijin lăuntric. Fel și chipuri de semne îl chinuiau. Colinda fără să aibă vreo treabă pe malul Nistrului, în sectorul comandat de locotenentul venit de pe meleagurile Transilvaniei. Rămânea ceasuri întregi rezemat de câte o salcie bătrână, uitându-se lung la apele domoale ale fluviului, la stepa care se întindea dincolo, la cerul înalt și nepătruns dela care aștepta o deslegare. Când trecea pe lângă ostași, se uita adânc și întrebător în ochii lor. Apoi, fără să scoată vreun cuvânt, se îndrepta spre pichet, unde cădea sub povara gândurilor, lângă baraca de scânduri făcută într'o moviliță de pământ și ascunsă într'un hățiș de sălcii și mărăcini pitici. Din când în când, un oftat îi sălta pieptul. In urma lui, camarazii schimbau șoapte:

— Ce-o fi cu Ion, mă, frati-mio?

— Par'că nu-i a bună, băiete.

— L'o fi prăpădit dorul de casă.

— Mai știi?

— Eu cred că-i bolnav de ceva. Nu-l vezi ce galben e?

— Așa e, mă. Se usucă de-a'npicioarele.

— Doamne ferește!

In noaptea de 20 Iunie 1940, locotenentul Laurian Popa l-a găsit pe caporalul Ion Ștefan Ion îngenunchiat la spatele barăcii, cu privirea ațintită spre cer. A căutat să se retragă de îndată și să nu-l trezească din rugăciune; dar caporalul a simțit venirea ofițerului. S'a sculat repede și s'a apropiat de el, salutându-l cu un glas cald și bun:

— Să trăiți, domnule locotenent!

— Bună seara, Ioane. Te rugai?

— Da, domnule locotenent. Așteptam semnul cerului, înumărând stelele...

Ofițerul îl privi lung prin lumina plină de taină a lunei. Observase și el de mult schimbarea caporalului, dar nu voise să-l întrebe de ce suferă. Și'nchipuia că are și el, ca toți oamenii, durerile și necazurile lui. In seara aceasta însă, simți nevoia să stea de vorbă cu el. Prea-i era tremurat glasul și prea ciudat răspunsul... „așteptam semnul cerului, înumărând stelele...".

Flăcăul acesta, din câmpia Bărăganului, cu chipul ars de soare, dar cu ochii adânci, plin de bunătate, voinic și neîntrecut la fapte, îl cucerise, ca nimeni altul, de când fusese vărsat în sectorul lui. De câte ori îl întâlnea, prin luminile ochilor lor se împleteau simțiri alese pe care niciodată n'a încercat să le lămurească, cu toate că aceste întâmplări sufletești le avea numai atunci când sta de vorbă cu fratele lui, preotul din Avrig.

— Ioane, nu vrei tu să-ți deschizi sufletul și să-mi spui ce ai pe inimă? De câtva timp pari foarte abătut.

Caporalul Ion Ștefan Ion s'a gândit să-și mărturisească tot chinul. Dar cum ar fi putut să-i spună, Doamne, că el l-a visat pe ofițerul acesta pe care-l iubește mai mult ca pe un frate, prefăcut în înger? Că l-a văzut sburând printre flăcările pichetului de lângă Vadul lui Vodă? Nu, asta n'o va spune... Mai bine să moară el, decât...?! E atât de frumos, de bun și de înțelept domnul locotenent! Doamne, de nu i s'ar întâmpla ceva?

— Nu știu ce am, domnule locotenent, dar nu mă simt bine de loc.

— Să te duci la medic.

— Nu e boală de doctor ceea ce am eu.

— Dar ce ai tu?

— Presimțiri rele pentru noi și pentru țară.

— Lasă presimțirile, Ioane și vezi-ți de treabă. Du-te și te odihnește, că mâine avem mult de lucru.

— Am înțeles. Să trăiți!

Caporalul Ion Ștefan Ion a salutat cu același respect și dragoste. Ofițerul i-a întins mâna, fără să se aștepte că Ion i-o va săruta lung și va fugi...

După câteva zile, presimțirile caporalului Ion Ștefan Ion s'au adeverit. Basarabia a fost răpită de fiii diavolului de peste Nistru, iar mândrul locotenent Laurian Popa ucis mișelește printre colnicele de pe malul fluviului, în timpul când ofițerul român își făcea cu credință datoria, în noaptea de 27 Iunie 1940.

Trupele românești au plecat din Basarabia. Caporalul Ion Ștefan Ion însă, n'a putut să se despartă de mormântul locotenentului Laurian Popa, pe care el l-a zidit într'o noapte cu ajutorul unor creștini din târgul Vadul lui Vodă, în cimitirul de pe colină.

Tot atunci și-a săpat și un bordeiu în pădurea de lângă cimitir.

Nimeni nu bănuia că, sub straele sdrențuite de mujic, în icoana omului uscat la față ca un schivnic, se ascundea un uriaș ca din poveste, în care Dumnezeu sădise puteri de neînvins... Dela bordeiul din mijlocul pădurii până la mormântul ofițerului și până la casa roșie în care se lăfăiau trimișii satanei, Ion a făcut săpături adânci, în care a adunat nenumărate arme, gloanțe și grenade. Oamenii lui Dumnezeu, care mai rămăseseră în târg, îl ajutau în fiecare noapte să-și îndeplinească fapta. Căci lui Ion îi spunea sufletul că va sosi o zi când, cu toate aceste arme, va putea să răzbune moartea mișelească a ofițerului.

Cu un an mai târziu, tot într'o seară de Iunie, când Ion s'a dus pe sub pământ, la mormântul locotenentului, pentru a se ruga, a avut o vedenie. I s'a arătat atunci caporalului Ion Ștefan

Ion, Comandantul de căpetenie al oștirii, Generalul Invierii României, ținând în brațe icoana țării întregi și vorbind cu glas adânc:

— Cu viteji ca tine și sfinți ca Ștefan Vodă, cu nestrămutată credință'n Dumnezeu și'n puterile neamului, vom plămădi din nou temelia de mâine a Invierii noastre!

Cuvintele Conducătorului Statului și al oștirii i-au pătruns lui Ion în suflet ca lumini dăruite de Dumnezu. De atunci caporalul Ion Ștefan Ion s'a simțit mai puternic. Țara era condusă acum de un Ales al Cerului, înțeleptul Conducător al Statului și Comandant de căpetenie al armatei.

Când Conducătorul a chemat poporul român să lupte înfrățit cu armata Cancelarului Dreptății, caporalul Ion Ștefan Ion și-a îmbrăcat uniforma militară și s'a dus din nou prin scobiturile făcute de el până la mormântul locotenentului Laurian Popa, unde s'a rugat cu lacrimi fierbinți:

— Domnule locotenent, astăzi moartea Dumneavoastră și ciuntirea țării vor fi răzbunate!

Casa roșie din târgul pe care caporalul Ion Ștefan Ion l-a botezat în sufletul lui Vadul Generalului Ion Antonescu, a fost asvârlită în aer. In același timp, Românii din acest târg, în frunte cu voinicul caporal, s'au năpustit, ca o furtună, în mijlocul soldaților satanei cu coarne în creștet... Lupta s'a deslănțuit aprigă, cum diavolii n'o avuseseră niciodată cu îngerii. Fiii satanei s'au prăbușit în propria lor întunecime.

Iar pe cer, la „Vadul Generalului Ion Antonescu", a răsărit soarele dreptății.

Sold. T. R. GEORGE ACSINTEANU

VACA LUI LEBEDEV

PĂȚANIA CAPORALULUI SAVA UNGUREANU

de Locot. rez. ELIE BUFNEA

(Urmare 10)

Viezța lui întreagă, de cum se pomenise la București, în cartierul Ferentari, îi trecea acum prin față ca un film de cinematograf, la care Sava se uita cu lacrimile în ochi.

Vedea restaurantul lui tată-său „La Vlăjganul", și abia își mai aducea aminte cam în ce stradă era. Se vedea și pe el, vreme îndelungată, vânzător de zarzavat lângă cimitirul Belu, dar acum nu-i mai venea să zâmbească, ca altădată, când își aducea aminte cum necăjea servitoarele venite după cumpărături, și cum se făcea că le lovește așa ca din greșală. Altă dată își zicea că era tânăr și dat dracului, acum nu mai spunea lucrul acesta.

Când era flămând și se vedea servind fripturi și mâncări alese, clienților în restaurantul „Ochiul Norocului", ager ca o veveriță, îi lăsa gura apă. Acum, nu mai simțea nimic.

Iși pipăi capul, să vadă dacă în adevăr îl mai are.

Pe Tamara o uitase cu desăvârșire. I se părea totuși c'ar fi fost odată o Tamara Mihailovna, dar era acum mai străină pentru el decât oricare grănicer dela pichet.

— I-a fost dragă Tamara vreodată? Par'că nu-i venea să creadă!

Și cum își întoarse privirea într'o parte, se sperie așa de rău, văzându-și umbra, că începu să tremure ca scuturat de friguri. I s'a părut că Tamara era lângă el și numai așa își aduse aminte de vorbele ei, când îl sfătuia să nu-i sărute ochii, că-i semn rău, semn de despărțenie, și-și mai aduse aminte, că i-a fost dragă.

Era acum sigur că va muri, fără s'o mai vadă, și pentru întâia dată credea în vorbele ei: Ii sărutase ochii și ea a avut dreptate.

Il vedea și pe Lebedev cu vaca de funie, dar nu mai avea putere să se supere.

Când s'a pomenit lângă Nistru s'a luminat.

Era mândru c'a păzit frontiera țării și nu și-ar mai fi luat gândul dela pichet, că numai acolo simțea că vieața lui avusese un rost adevărat. Dorul de țară și de camarazi îi strângea inima, ca'ntr'un cleşte de fier, încât abia respira.

Il săgeta, ca un vârf de baionetă, întrebarea rusnacului din Harcov: Ce cauți în Rusia?

— Să facă spionaj pentru ruși?

— Cine ar fi dat pe mâna lui iscoada tainelor unei țări?

La întrebarea aceasta ajunsese Sava cam târziu și vedea, cum a văzut întâia dată la Harcov, că Rușii au nevoie de el, cum are nevoie pădurea Taiga de-o creangă uscată. Ei, — dac'ar fi știut și dac'ar fi cunoscut adevărul — adevărat înainte de-a trece Nistrul, și dacă nu se îndrăgostea de Tamara Mihailovna, — n'ar fi fost caporal mai cuminte ca Sava Ungureanu în toată armata!

Acum era prea târziu.

Iși aducea aminte cum îl primiseră Rușii la malul Nistrului — cu bunătate și frățește — dar cei dela Tiraspol n'au mai fost așa de prietenoși, iar la Harcov s'a simțit străin între străini.

Pe măsură ce s'a îndepărtat mai mult de țară, a fost tot mai fără sprijin și prieteni.

Cât timp a lucrat numai între Ruși, lângă orașul Ircuțc și'n minele dela Ceremhovo, s'au purtat cu el mai rău decât cu un hoț de cai, deși cei mai mulți erau ocnași de rând. Se împăca însă cu gândul, că ei erau stăpâni în Rusia și nu el. Era țara lor, nu a lui!

Numai între Tătari, între Chinezi și'ntre Mongoli s'a simțit mai bine. Sufereau toți de-aceeași durere: erau străini în țară străină și durerea aceasta îi înfrățise.

Și pe Mongoli îi frământa dorul de casă, iar Chinezii se uitau la soare ca la icoana lui Dumnezeu. Spuneau că din țara lor răsare și se mândreau că au o țară însorită și binecuvântată.

S'ar fi mândrit și Sava cu țara lui, dar îi era rușine, — nu de Chinezi sau de Mongoli, — ci de el însuși. Ii era rușine c'a putut să creadă că Rușii îi vor da mai mult decât putea să aibă între Românii lui și nu înțelegea cum a putut crește în capul său gândul, că va fi mai bine între străini și cu străinii, decât între Români și cu Românii.

Se revedea din nou la pichet și se lumina ca de-o rază dumnezeiască.

Vedea apa lină a Nistrului și zâmbea. Vedea pe Iancu Boldea și zâmbea. Pleca vesel la Chișinău și la Chișinău nu mai vedea nimic. Revenea vesel la pichet și se bucura, inspectând armele și sentinelele.

Când își aduse aminte de armele camarazilor, se hotărî din nou, cu toată puterea ce-o mai avea.

Dibăcise craca solidă a unui copac înalt. Iși scoase ismenele și rămase numai în cămașe. Ismenele erau lungi, din pânză de cânepă și destul de bune. Croi din ele cu dinții câteva fâșii și împleti o funie. O răsuci aproape înfuriat și-o legă de cracă.

Lucra pe furiș și repede, ca un hoț.

Se vedea mort. Vedea pe Chinezi și pe Mongoli cum îl dau jos din copac și-l aruncă în groapă. Il durea inima că nu va avea cruce la căpătâiu.

Nu mai lăcrăma. Ochii îi erau roșcați ca sângele.

Făcu lațul și-și vârâ supărat, dar hotărît capul în laț...

Acum, i-se părea că se cutremură pământul și copacul ajunsese cu vârful în jos și cu rădăcinile în sus. In fața lui jucau pânze de păianjen și dâre de întuneric, deși era miezul zilei. Simțea că se învârte în aer ca o morișcă, — apoi s'aruncă în gol...

Craca se scutură puternic... Funia se rupse în două și Sava căzu mototol sub copac...

Vreme îndelungată nu s'a putut mișca, așa de rău se lovise. Numai pentrucă îi vâjâia capul ca o scoică și-l dureau picioarele și o mână, își dădea seama că trăiește.

Au venit încet și domol doi Mongoli și l-au ridicat. L-au dus într'o baracă și au vărsat peste el o găleată cu apă rece...

(Urmare în numărul viitor)

Sergentul Păulescu

S'au împlinit douăzeci ani de când voluntarii Ardealului, Banatului şi Bucovinei au luptat luptă aprigă şi biruitoare în cruciada lor împotriva bolşevismului, tocmai în Siberia, pe unde fuseseră purtaţi şi exilaţi ca prizonieri.

Erau suflet din sufletul neamului, credinţă din credinţa românismului şi faptă din voinţa Neamului Românesc, de pretutindeni. Cruciada lor a fost cruciada naţiei noastre. Peste pustietatea nesfârşită a Siberiei, s'a aşternut un strat de zăpadă groasă. Troienele au astupat văile şi vâlcelele. Dealurile şi colinele nu se mai cunosc. Sunt una — un singur covor peste nemărginirea albă. Doar marginea pădurii Taiga e însemnată pe covorul acesta cu o dungă întunecată, întocmai cum ai trage o linie pe hartă.

Voluntarii Români, cu zăpada până la brâu, cu degetele pe trăgaciul armelor cu mitralierele aşezate în bătaie, aşteaptă gata de luptă. La flancul stâng o companie face acoperirea dispozitivului de apărare şi mai departe, în marginea unei poene întinse, sergentul Păulescu cu cinci voluntari stă post fix de pândă şi la nevoie, de luptă. In boschetul de stejeriş mărunt, mai au doi camarazi: două puşti mitraliere. Avantgarda armatei bolşevice a sosit în cealaltă parte a poenii şi patrulele ei cercetează.... Doar urme de fiare sălbatice se încrucişează în lung şi'n lat, ca nişte semne înfricoşătoare ce-ţi încreţesc pielea. Inamicul, în număr de câteva sute, se angajează în lungul câmpului de zăpadă şi se apropie cu mitralierele, în spate, fără să aştepte sosirea patrulelor de cercetare la astălaltă margine a poienii.

Din clipă în clipă, trebue să sosească la marginea pădurii şi Românii. Lui Păulescu i se pare aşteptarea lungă cât o zi de iad. Fără să-şi dea seama cum, s'a revăzut în satul lui din Maramureş, a revăzut casa cu acoperişul ţuguiat şi cei patru copilaşi de care s'a despărţit în 1914. Trebue să fie mari. Nu i-a mai văzut de şase ani.

Cu gândul acesta care-i furase inima şi-l îmbărbăta, Păulescu se lungi pe zăpada îngheţată, puse degetul pe trăgaciul unei puşti-mitraliere şi ochi. Alături de el, voluntarul Răutu Nicolae, de pe Valea Someşului, se pregătea să tragă, când o salvă de obuze smulse din pământ în dosul lor, câţiva copaci şi făcu în văzduh vârtejuri de zăpadă, întocmai ca un viscol siberian.

Artileria bolşevică începu să bată marginea pădurii. Ropotul puştilor-mitraliere tăie cu un ţiuit prelung răsunetul codrilor în care huiau detunăturile obuzelor. O clipă furnicarul inamic din poiană se sbătu zadarnic în ghiarele de ghiaţă ale troienelor şi rămase mut, împotmolit de îmbrăţişarea morţii. Rând pe rând mişcarea din poiană amuţea în liniştea veşniciei.

Păulescu abia-şi deschise gura încleştată cu aceeaşi putere cu care strângea arma ucigaşă:

— Şi eu credeam, fraţilor, c'am uitat să secerăm.

•

Pe întinderea poienii, ostaşii avantgardei bolşevice seceraţi cu foc şi plumb, păreau snopi negri pe-o mirişte albă şi mănoasă.

E. B.

Zimbrul Moldovei alungând diavolul bolşevic

Vorbire păsărească

A fost pentru mulţi o mare pricină de uimire când, anul trecut, după smulgerea Basarabiei, cei de aci, dornici să afle cât de cât ceva despre stările din nefericita provincie, au urmărit postul de Radio dela Chişinău, ori foaia în limba românească scoasă de ocupanţi. Ce fel de limbă era aceea rostită la Radio sau tipărită în gazeta „Moldova Soţialistă", pentrucă nu semăna cu niciuna din cuprinsul omenirii civilizate, ci aducea mai mult cu vorbirea sălbătăciunilor de trib? Ce întâmplare scrântise până la maimuţăreală graiul moldovenesc, atât de limpede, de cald, de bogat în înţelesuri, graiul în care, ca să dăm numai o pildă. Al. Mateevici, cântăreţul basarabean a putut să scrie acest „Cântec de Leagăn", cum puţine sunt, ca gingăşie de simţire, în comoara poetică a tuturor ţărilor:

Stele 'n Nistru, stele sus,
Dormi: povestea mi ţi-am spus.
Stele 'n Nistru 'mpădurit,
Dormi, odorule iubit.
Fie-ţi somnul uşurel,
Dragul mamei frumuşel,
Te păzească îngeraşi,
Puiul mamei drăgălaş.
Ca să creşti un dolofan
Mândru, falnic, năzdrăvan,
Să 'nverzeşti ca un stejar,
Paza vechiului hotar.
Să-ţi lucească 'n frunte-o stea,
Doar ne-o lumina şi ea.
Şi cu codrul să te 'ntreci,
Şi dumbrăvile să-i treci;
Şi să-i baţi cărările.
Să ne sorbi durerile,
Să ne cânte zânele
Răsunând fântânele.
Să ne râdă zorile,
Să ne 'mbete florile
Stele 'n Nistru 'mpădurit,
Dormi: povestea s'a sfârşit...

Vedeţi, este o poezie simplă, fără de meşteşug, inveşmântată intr'un graiu care e al poporului din ale cărui rânduri s'a ridicat poetul, — dar cât de melodioasă şi întru nimic deosebită de limba românilor de pretutindeni este limba aceasta! Cum se face că vorbirea şi scrisul din Basarabia robită s'au schimonosit de o zi la alta până la a nu le mai recunoaşte?

Aci este un clenciu care invederează deopotrivă viclenia şi nerozia tiranilor. Regimul care, în ce priveşte lăcomia de a subjuga alte naţii, nu se deosebeşte de stăpânitorii de altă dată ai Rusiei, ţine să nu se deosebească de ei nici în întrecerea desnaţionalizării noroadelor încăpute sub oblăduirea lor. Dar, pentrucă ei ştiau că poporul basarabean nu a lepădat graiul său nici în cei o sută de ani cât stătuse sub sclavia ţaristă, şi-au spus: „Lacăt la gura basarabenilor nu putem pune, însă haide să le scâlciem limba, s'o facem să nu mai semene cu a lor, s'o împestriţăm cu vorbe slave, să-i dăm alte întorsături, şi să dovedim apoi cu savanţii noştri că moldovenii nu sunt moldoveni, că nu se înrudesc cu românii ceilalţi, pentrucă, uite, graiul în care ei se rostesc, e altul".

Socoteala a fost şireată, dar ea n'a răspuns scopului, pentrucă vorbirea aceasta păsărească nu a mai fost înţeleasă de norodul basarabean, care la început a holbat ochii când a văzut slova tipărită şi şi-a ciulit urechea când a auzit-o rostită de uneltele stăpânirii, iar pe urmă a râs, însă a râs încet, în pumni sau ducând la gură căciula, ca să nu dea de naiba.

Sold. PASCU I.

Drum către Basarabia

„Viersul ştie, viersul ştie, neagră frunză
„Peste dealuri, peste ape să pătrunză
„Şi 'ntr'o zi, pe urma lui va merge sabia
„Către Basarabia, către Basarabia.

(N. I. Herescu: „Frunză neagră")

Iată, scump prieten, că nu trecu anul
Şi la seceriş ne'mbie iarăşi lanul
Ciripeşte gureş, reînviată vrabia
Pe glia moldavă — peste Basarabia.

Dusă-i frunza neagră, lacătul durerii
Purtând rod în soare, ne primesc azi merii
Verde-i frunza iară, verde'n toată ţara
Şi prin stepe hâde, fugărită-i fiara.

A pierit urîtul — pâcla de vedenii
Fluerând la luptă, au sburat oştenii
Şi pe brazda aspră, scrijelesc cu sabia
Document domnesc pentru Basarabia.

Le-a trecut amarul, faţa nu li-i suptă
Dumnezeu le dete fulgere în luptă
Hăituesc mongolii vălmăşiţi în turmă
Şi cum trec pe dealuri, creşte floarea'n urmă.

La Suceava mândru buciumă Voevodul
Adunând plăeşii — cheamă tot norodul
Alergăm năpraznic, morţi şi vii, deavalma
Să mântuim fraţii, să plătim sudalma.

Freamătă pe maluri zidurile'n salbă
La Chilia-Veche — la Cetatea Albă
Şi mai sus pe Nistru, bravii se aţin
Luptând din Tighina — Soroca — Hotin.

Verde şi iar verde, frunză iasomie
Se'ntorc bejenarii, sufletul învie
Peste buze albe — pe chipuri de ceară
Floarea bucuriei, prinde să răsară.

Iar când s'or culege strugurii'n podgorii
Vei putea, fârtate, să duci scriitorii
Să ne spunem dorul, într'o clacă mare
Viersul să colinde, din Hotin la Mare!

I. VALERIAN

Cei de acasă

In războiul nostru cel sfânt, în care ne-am aruncat cu atâta avânt naţia întreagă dela marele nostru Conducător şi până la cel din urmă cetăţean, sunt cu privirile pline de nădejde îndreptate spre front şi cu toată grija părintească faţă de cei pe care ostaşii i-au lăsat la cămin.

Grija de cei de acasă a revenit naţiunii întregi şi în primul rând Conducătorului pe care ni l-a hărăzit Dumnezeu în aceste vremuri de cumpănă. Iar de felul cum poartă dânsul această grijă vorbeşte legea măsurilor excepţionale publicată în M. O. din 2 Iulie 1941. Această lege ordonă întocmirea tabelelor de mobilizaţi, cu averea, copiii lor, pentru ca să se ştie încotro se îndreaptă grija conducerii ţării.

Tot legea aceasta reglează în chipul cel mai fericit toate trebile mobilizaţilor, atât cele din justiţie, cât şi pe cele particulare.

Legea aceasta amână termenele pentru atacarea hotărîrilor judecătoreşti, până la 3 luni după încheierea păcii şi opreşte orice acţiune şi orice act de urmărire contra mobilizaţilor, pe tot timpul cât va dura starea de războiu.

Se suspendă în folosul celor mobilizaţi toate termenele de prescripţie, de decădere, perimare şi cele prevăzute în convenţiuni.

Iată dar o lege care vine să şteargă orice grijă a ostaşului pentru ceea ce e acasă la el. Grija ostaşului este numai lupta şi atenţia lui este numai spre duşman. Pentru cei de acasă are cine să poarte grija şi o poartă—cum se vede—în chipul cel mai părintesc şi mai iubitor.

Nicio grijă de cei de acasă. Nicio privire în urmă; Toate privirile *înainte!*

Căpitan GEANTĂ

Conducătorul pe front

In Bucovina, unde au bubuit tunurile, sună astăzi clopotele creştine de biruinţă

Pe plaiurile Bucovinei fiecare colţ de pământ îţi aminteşte puterea de neînvins a sufletului românesc. Pretutindeni găseşti urme de Eroi, căci glia acestui „picior de rai" al României este plămădită cu sângele şi oasele străbunilor.

Acolo, unde măreţele altare ale credinţei noastre sunt ridicate de sfinţii Neamului pe temelii de vecinicie; acolo, de unde au pornit Voevozii luptători şi întotdeauna biruitori sub semnul crucii, puseseră picior de cotropire puhoaele roşii ale satanei bolşevice.

Bisericile fuseseră transformate în grajduri, iar în clopotniţele din cari glasurile de aramă, ale înălţimilor chemau sufletele la rugă, fiii întunericului aduseseră tunuri şi mitraliere.

Dar iată că armatele româneşti înfrăţite cu trupele germane au pornit, în frunte cu *Generalul Ion Antonescu*, Conducătorul Statului Român şi Comandantul de Căpetenie al oştirii, să desrobească Neamul de cotropitori.

Luptele au fost crâncene. Hidra bolşevică, nimicită pretutindeni. De pe unde se retrăgeau comuniştii lăsau în urmă pârjol şi jaf.

Satele româneşti, ca Fântâna Albă, Cerepcăuţi, Sinăuţii de Jos, Gârbăuţii şi altele, unde se aflau numai Români, au fost pradă flăcărilor şi distrugerilor barbare ale călăilor roşii. Acolo însă, unde bisericile au scăpat de foc, când trupele germano-române intrau triumfătoare, aducând cu ele luminile de viaţă nouă, se desprindeau din turlele înegrite de fum sunetele clopotelor. In unele părţi, glasurile de aramă se împleteau cu bubuiturile tunurilor, ca un prinos de rugă şi de mulţumire, adus lui Dumnezeu pentru biruinţa cea mare.

Un trimis al nostru pe frontul din Bucovina a stat de vorbă în primele zile ale războiului cu mai mulţi români de prin partea locului. Dar ceea ce l-a mişcat pe camaradul nostru a fost spovedania lui moş Iftimie Dragomir, bătrân de aproape şapte zeci de ani, cu plete albe, ca bunicii din poveste, dar cu suflet tânăr — şi a lui Ion Buhnea, om trecut de 40 ani. Amândoi erau îmbrăcaţi în minunatul port bucovinean: pieptar înflorit şi iţari albi.

— Uuuf, bine că ne-o ajutat bunul şi înduratul Dumnezeu să ne videm iară liberi în ţara noastră, că mult amar am mai strâns în chiept, fiul moşului, — glăsui rar şi sfătos moş Iftimie.

— Dumnezeu să-i dea sănătate şi noroc Domnului General, bădie, că dacă nu-l aveam pe el, cine ştie cât amar de vreme zăceam sub jugul bolşevic,—vorbi Ion Buhnea, cu glas hotărît.

— Aşa e, măi taică. Vezi tu, mie mi-o ars casa, mi-o dat foc la tot ce aveam în ogradă, mi-o distrus şi jecmănit toată ţarina; sunt care vasăzică pe drumuri, la bătrâneţe... Ei, dar mi-e inima plină de mulţumire, când văd că flăcăii noştri au pornit cu Gheneralul în frunte să ne desrobească. Uite, vezi aci?

Şi moş Iftimie scoase dela brâu „Visul Maicii Domnului" din care întinse camaradului nostru chipul Domnului General Antonescu.

— Il vezi, măi taică? El e trimes de Dumnezeu să ne scape neamul de urgie. Il ţin la mine ca pe o icoană şi mă rog Sfintei Fecioare Maria să ni-l ţină sănătos şi voinic.

Moş Iftimie luă chipul din mâna camaradului, îl privi lung, apoi îşi făcu o cruce.

— Doamne ajută-i!

In colţul genelor bătrânului cu plete albe, se ivi o lacrimă. Ruga lui era pornită din fundul sufletului.

Prin graiul lui moş Iftimie de pe plaiurile Bucovinei dezrobite, se rugau bunicii, părinţii, fiii şi nepoţii; se rugau toţi Românii adevăraţi cari simt măreţia acestui sfânt război; se ruga Neamul întreg.

Crezul ostaşului

1. Cred în Regele nostru, în Conducătorul ţării şi în veşnicia Neamului Românesc.

2. Port în suflet icoana României adevărate şi jur să-mi jertfesc vieaţa pentru hotarele ei.

3. Indeplinesc ordinele fără şovăire şi nu mă 'nfricoşează nici primejdia, nici trufia duşmanului.

4. Urăsc de moarte: minciuna, hoţia, trădarea, fiindcă ele înjosesc şi necinstesc pe ostaşi.

5. Iubesc camarazii; ei sunt ca şi mine chezăşia libertăţii ţării, ostaşi bravi în războiu şi lucrători harnici în uzine şi ogoare, în timp de pace.

Aşa să-mi ajute Dumnezeu.

Pentru presa prietenă

După o săptămână numai dela intrarea noastră în războiu, întreaga presă străină relevează şi dreptatea sfântă a cauzei româneşti şi vitejia armatei române. Presa elveţiană, cea franceză, cea germană şi italiană, documentate şi obiective, pun în evidenţă actul de samavolnicie şi jaf al Rusiei din 1940, şi afirmă dreptul nostru de a sări pentru eliberarea celor două milioane de ţărani basarabeni.

Toate ţările lumii ne cunosc azi istoria şi dreptul nostru. Ziarele elveţiene cele mai importante, cunoscute azi în toată Europa pentru obiectivitatea lor, ca „Journal de Geneve", „Basler Nachrichter", „Neue Zuericher Zeitung", „National Zeitung", „Tribune de Lausane", „La Suisse", documentate şi drepte ca nişte judecători imparţiali ai lumii, recunoscându-ne drepturile asupra Basarabiei şi Bucovinei, se alătură cu tot sufletul alături de cauza noastră.

Franţa cea adevărată, Franţa pură, opune în evidenţă importanţa proclamării Generalului Antonescu ca comandant al trupelor germano-române pe frontul românesc, şi, documentat, expune pe larg drepturile noastre istorice. Presa italiană prin „Piccolo", „Messagero", „Tribuna", „Regime Fascista", „Coriere della Sera", „Popolo di Roma", ca şi presa germană prin „Voltischer Beobachter" şi „Berliner Boersenzeitung", aduc elogiul celor doi mari aliaţi pentru armata română:

„Bătăliile susţinute de români au dat prilej armatei Regelui Mihai să-şi arate valoarea prin lupte sângeroase şi atacuri eroice, la baionetă, toate încununate de cel mai deplin succes".

„Soldaţii luptă cu bravură, înconjuraţi de entuziasmul patriotic general".

Trăim un ceas grav al istoriei noastre. In acest ceas, orice cuvânt de prietenie, orice cuvânt de cunoaştere a noastră şi de recunoaştere a drepturilor noastre; orice cuvânt de apreciere a virtuţilor noastre, ne merge la inimă şi nu-l vom uita niciodată. Ştiam prin toate fibrele trupului nostru şi prin toată conştiinţa existenţei noastre spirituale, că sfânta dreptate este cu noi. O ştim şi o simţim de secole. Dar secole întregi lumea n'a voit să recunoască jertfa noastră de aici, de sentinele fără răgaz a civilizaţiei în Orient. De aceea avem bucurie şi măgulire când, în sfârşit, suntem cunoscuţi şi judecaţi aşa cum merită acest brav şi viu popor de ţărani. Şi, mai cu deosebire, ne mândrim de cunoaşterea bravurii în luptă a aceloraşi ţărani-ostaşi. Salutăm, din toiul luptei noastre, presa străină care ne-a trimis până în primele linii cuvintele lor de prietenie. Ele ne-au întărit încă, credinţa şi braţul.

Jurnal de pe front

Pe Marea Neagră

De-asupra Mării Negre, cinci avioane bolşevice, care încercaseră să atace un port românesc, au fost puse pe fugă de aviaţia şi artileria antiaeriară germano-română. In lupta care s'a angajat un avion german de vânătoare, porneşte pe urma aparatelor sovietice. Unul contra cinci. Pilotul german urmăreşte şi atacă, cu o dibăcie fără pereche, cele cinci avioane bolşevice, care nu ştiu cum să scape mai repede de focul ucigător al vânătorului german. Două dintre cele cinci avioane sovietice sunt atinse de proiectilele îndrăsneţului aviator german. Ele se rostogolesc în valurile Mării, unde-şi găsesc mormântul cu aviatori cu tot.

Iată însă că şi aparatul de vânătoare al aliatului nostru este atins. Rezervorul de benzină se aprinde, iar aparatul se prăbuşeşte ca o mare torţă în valuri. Asul german se salvează însă cu paraşuta, care începe să plutească lin deasupra mării. După căderea celui ce-i urmărea, au prins şi aviatorii bolşevici curaj. Ei se întorc din fugă şi deschid focul asupra pilotului german care plutea în mijlocul mării. Se roteau în jurul aviatorului german, întocmai corbilor flămânzi, care nu vor să le scape prada.

In acel moment se afla la orizont un hidroavion românesc, care patrulase, cu succes, de-alungul coastei, pentru descoperirea submarinelor vrăjmaşe. Echipajul românesc, deşi conducea un aparat greoiu de bombardament, n'a pregetat nicio clipă, pentru a veni în ajutorul camaradului german, care se afla în primejdie. Dând maximum de viteză motoarelor, românii se reped cu toată vigoarea asupra călăilor roşii. Curajul aviatorilor români îngrozeşte pe laşii aviatori bolşevici, care iau înălţime şi se aştern pe fugă.

Hidroavionul român amerizează lângă bravul vânător german pe care-l pescuiesc din valuri. El era unul dintre cei mai renumiţi piloţi ai aviaţiei germane care a înscris, pe frontul de Vest, şi va înscri şi pe frontul de Răsărit, nenumărate victorii.

Cap. t. r. *Vişinescu G. Alex.*

Preotul Gligore Andrei

In luptele ce s'au desfăşurat dela 22 la 27 Iunie şi prin care s'a asigurat trecerea peste Prut a armatelor aliate, ostaşii români au săvârşit nenumărate acte de vitejie, care au prilejuit în rândurile camarazilor germani o deosebită admiraţie. In atacurile ce s'au dat, nimeni n'a pus preţ pe viaţă. Toţi au înfruntat cu bărbăţie şi mitraliera şi bombele duşmane. Au trecut la atac şi au pus stăpânire pe capetele de pod hotărîte.

Comandamentul german, preţuind actele de vitejie, a propus pentru decorare cu „Crucea de fier germană", o serie de bravi ofiţeri, şi anume:

Maior Virtu Ilie, căpitan Popovici Alexandru, locot. Bengulescu Dorin, locot. Georgescu Emil, slocot. Orhei Ioan, slocot. rez. Tomnic Leon şi Gagos; slocot. rez. Ciornea Ilie şi preotul Gligor Andrei, a cărui dovadă de eroism trebue subliniată.

Preotul Gligor Andrei, paroh într'un sat evacuat din imediata apropiere a câmpului de luptă, adunând câţiva bătrâni care nu-şi părăsise căminurile, a cărat împreună cu ei lăzi cu muniţii, până la podul de peste Prut şi le-a trecut dincolo pentru a aproviziona trupele avansate. Şi toate acestea, sub focul continuu al inamicului. Cu acest ajutor, mâna de oameni de dincolo a respins atacurile bolşevice.

Ah! cum ar mai vroi toată suflarea românească să pună mâna pe arme, pe topoare şi coase şi să năvălească peste Prut!

Serg. *Cochinţu Anton*

Luptăm pentru dreptate; dreptatea vine dela Dumnezeu şi Dumnezeu va binecuvânta lupta noastră. Bolşevismul înseamnă nimicirea familiei, a proprietăţii, a Bisericii şi a credinţei creştine.

Luptăm — toţi, întreaga lume civilizată — pentru distrugerea acestui bolşevism, pentru libertatea şi binele popoarelor. Luptăm alături de cel mai viteaz popor al lumii: Armata Marelui Reich.

Muscalul pe front

Undeva, pe front nu știu,
La un post înaintat,
Unui leat deștept și viu,
Iată ce i s'a 'ntâmplat:
Intr'o zi, observă 'n deal
Siluetă de muscal.
Curajos o ia în sus.
Tipa, tipa, către rus.
Rusul, stând ca un boier,
Cade mesa, prizonier.
Iată-l dar pe Balaban,
Dând raport la Căpitan:
Să trăiți Don Căpitan,
Sunt fruntașul Balaban.
Colo mai pe deal, în sus,
Făcui prizonier un rus.
— „Măi fruntaș, tu ești convins
Că pe deal un rus ai prins"?
Intrebă Don Căpitan
Pe fruntașul Balaban.
Sigur sunt, Don' Căpitan,
Doar vorbește Balaban!
Să vedeți — fruntașul zice —
Și începe să explice:
Sta, 'mnealui lungit pe iarbă
Și ducea ceva spre barbă.
Eu mi-am zis: nu e biciușcă,
Trebue să fie-o pușcă.
Cu mâinile-o apuca
Și spre mine o țintea.
Nu-l vedeam bine ce face
Dar ziceam: Acuma trage!
Eu, cu răsuflarea scurtă,
Mă târâi un pas pe burtă,
Să m'apropii lângă el.
Să mi-l scutur puțintel.
Când deodată aud că rage;
Mă țintește ș'apoi trage.
Mă făcusem galben, turtă,
Mă târâi din nou pe burtă,
Să-l apropii mai spre mine,
Ca să-mi vie mie bine,
Să-l ating la scăfârlie,
Să rămână lat pe glie.
Rusul, ca să-l las în pace,
Mă țintește și iar trage.
Eu, mai curajos nițel,
Iar făcui un pas spre el.
Cât ai zice odată, hap,
Să-l trăznesc cu pușca'n cap.
Tot prin iarbă mă târam
Și de el m'apropiam.
Rusul, ce credeți că face?
— Te țintește și iar trage!
Zice Domnul Căpitan.
— Nu! răspunde Balaban.
Fiindcă rusul, ca netotu',
De câte ori sălta cotu',
Nu știu ce dracu făcea,
Că de tras, ce-i drept, trăgea;
Dar cum să vă spun?... în fine,
Nu trăgea cu pușca'n mine,
Că altfel n'aș mai fi fost viu...
Trăgea... dușcă de rachiu!

Serg. t. r. NICULESCU ȘT. CADET

Țiganii și măgarul

Doi țigani ci-că odată, lenevind pe un [maidan,
Onorau cu vorba timpul, fiindcă [n'aveau nici un ban.
Mai departe filosofic, un măgar ce [medita,
Elegant mișca din coadă și de muște [s'apăra.
Un țigan văzând măgarul, gânditor [și nemișcat,
Zise: — „Ia ginește-l frate ce fudul [de urechiat!
Eu gândesc c'ar fi mai mândru și mai [bine cred i-ar sta,
De l-am pune ca să tragă o drăguță de [saca.
Iată însă că minune s'a 'ntâmplat pe [negândit;
Supărat de ce-auzise, măgărușul a [vorbit:
— Hm! nesocotesc vorbirea, prea mă [credeți că-s hamal,
Tatăl meu a fost un nobil, ce-a avut [nume de cal,
Iar bunicul, mi-a zis tata, fost-a chiar [un armăsar
Eu vezi, nenorocu'n viață, m'a făcut [s'ajung măgar!"
— „Las-o bă, ce tot te lauzi, zise [celălalt țigan,
Ce ești tu, nu ce e tat't'o, au ești [nobil, au golan.
Oi fi tu din neam de cal, cu renume [de departe
Dar vezi, nene, ești măgar, ești un cal [ce n'are carte!"—

BEN. C.

Ghicitori

Strigă Dobra
Din Moldova
S'o păzească de găini
Că n'are frică de câini

(Râma)

Și dințat
Și colțat
Și isteț
Și'ndrăzneț

(Lupul).

Epistoliile soldatului Neață

De undeva de pe front

Dragă Maritico

Am primit rândulețele Matale și cu toate că noi paici n'avem timp dă epistolii Io mă dădui la umbră subt un Corcoduș și iți înșir Matale câte ceva așilea din câte nise întâmplară, că dă nu oi știi Matale toate celea ce se petrec pă pământ nu să poate. Așa sânteți dumneavoastră Cocoanele. Așa că aflã Cocoana mea că dădurăm buzna peste bolcevici. Da ce buznă dă nu s'au dumirit nici ei. Io pă care tu știi dă mic că mie frică dă Apă și nu fac baie dăcât în albie când văzui toți frații rumâni și nemți că sar bâldâbac în Nistru, luai un zebelaș la șpinare și mă repezii pân gogeamitea Apa să fiu Io primul pă malul ălălalt. Inghiții Io fo trei kile dă Apșoară dă o auzeam cum gâlgâe în Mațe, mă mai trase unu 1 dă centiron că mi se pare că mergeam pă la fund da fusei printre primii Dincolo lângă Don Locotenent. Și auzi Tu Maritico Nistru ăsta nu e cât Călmățuiul Nostru dăla Putinei. E lat și adânc vere de parcă aveai aripi ai nostri Și pă lângă urechi ce crezi Matale că auzeam? Parcă erau 1000 dă closti cu pui Piu, Piu Piu Piu Gloanțele Maritico Și după ce puserăm pă goană pă bolcevicii ne așezarăm puțin jos și Don Locotenent îmi spuse. Ia dă Mă Neață hârtia aia că îmi dădu-se săi țin o hârtie. Băgai Io mâna în pozunar și deodată îngălbeniiii. Ce să fie Mă ta e Rece? Când colo ce crezi Matale că scosei din pozunar? O caracudă care îmi sări Maritico drept pă capela lu Stan Pintilie Pasămite Maritico îmi intrase în pozunar când dădeam Io înot pă la fundu Nistrului Don Locotenent spuse că e dă Noroc Și Io o aruncai atunci în Nistru că dacum încolo e din nou Caracudă Românească. Altceva ți-aș mai scrie

Io multe da Vezi că Matale și cu Nețișor aveți Timp cu Caru ăl Mare sâle Citiți da pă Mine Mă așteaptă zebelașul săl curăț acu și săl fac lună că o săl pun peste vreo ½ juma dă oră să latre din nou la bolșevicii Așa că Drăguța Mea și Bă Nețișorule Vă sărut și Vă iubesc și mai Jos mă iscălesc

Neață

Pățaniile soldatului Neață

de Neagu Rădulescu

— Ce e cu ăsta mă frate Stane?
— Ia, un ofițer rus.
— Ăsta ofițer mă? Păi atunci pe unu ca mine l-ar face, la bolșevici, general!

— Fugi mă, frate Stane, că ăsta semăna leit cu Bercu târtanul dăla noi din sat.
Ia uite la el parcă stă să sboare!
Hi! Hi! Hi! Falnică armată!

— Da vezi tu frate Stane, n'are nici cămașă, nici izmene, nici batistă, niciun fel de albitură pă el.
— Văzui, mă Neață.

— Atunci de ce crezi tu că n'au pe ei niciun fel de albitură?
— Nu-mi dă pă'n gând.
— Să spun eu, ca să n'aibă ce să puie în băț și să se predea. Așa sunt ei, proști, da oți.

Faptele săptămânii

DIN ŢARĂ

MAJESTATEA SA REGELE MIHAI I a dat „Virtutea Aeronautică" de războiu cu spade, clasa Crucea de Aur cu prima baretă, locotenentului aviator Agarici Horia, din flotila 1 vânătoare, pentru faptul că în ziua de 23 Iunie 1941, ora 6,15, în cursul atacului aerian inamic asupra oraşului Constanţa, pe un avion, a atacat singur formaţia inamică de 6 avioane, doborând 2 dintre ele, al treilea fiind silit să se predea, iar celelalte 3 fiind puse pe fugă.

CONDUCĂTORUL STATULUI a dat următorul comunicat:

In inspecţiile făcute, multe din spitalele vizitate aveau foarte mari lipsuri în organizare, dotare şi încadrare şi deasemenea lăsau foarte mult de dorit din punct de vedere al curăţeniei.

Astăzi vizitând spitalul Sft. Spiridon din Iaşi, am găsit totul în perfectă ordine. Serviciul era foarte bine organizat, răniţii bine trataţi. Peste tot o curăţenie exemplară şi, mai presus de toate, o vizibilă străduinţă din partea tuturora, de a-şi face cât mai complet datoria, aducând cât mai multă alinare în vindecarea ostaşilor răniţi.

Aduc mulţumirile mele întregului personal al Spitalului Sft. Spiridon din Iaşi, care trebue să servească de pildă tuturor şi donez, din fondurile personale, suma de lei 2.000.000, pentru a se aduce îmbunătăţiri acestui spital demn de toată lauda.

Conducătorul Statului Român,
(ss) General ION ANTONESCU

ZILELE TRECUTE au avut loc trei consilii de miniştri prezidate de d-l prof. Mihai A. Antonescu, vicepreşedintele Consiliului de Miniştri, care s'au ocupat de organizarea administrativă a Basarabiei şi Bucovinei, de pregătirea personalului destinat administraţiei acestor provincii şi de organizarea regimului căruia vor fi supuse.

D-L GENERAL ION ANTONESCU, Conducătorul Statului, inspectând săptămâna trecută una din comunele rurale de pe front, a constatat că preotul bisericii, cât şi agentul sanitar din acea comună erau lipsă dela datorie. Pentru acest motiv a hotărît ca aceştia să fie internaţi în tabere de muncă. D-l General nu înţelege ca unii să lupte pe front pentru ţară, iar alţii să lipsească dela datorie în spatele frontului. Pe viitor se vor lua asemenea măsuri contra tuturor care nu-şi îndeplinesc datoria către Neam şi Ţară.

Ascultaţi în fiecare zi dela 14,20—15,20 „Ora ostaşilor la Radio"

PRINTR'UN comunicat dat de Ministerul de Interne se arată că populaţia civilă şi mai ales copiii nu au voie să ridice proiectile, bombe, grenade neexploadate, precum şi pachete conţinând diferite alimente şi în special bomboane, ce au fost aruncate de avioanele duşmanilor noştri. Persoanele care au găsit asemenea lucruri sunt obligate să anunţe poliţia sau jandarmeria. Proiectilele vor fi luate de specialişti, iar alimentele vor fi trimise de agenţii sanitari la medicul judeţean, care le va examina dacă nu cumva sunt otrăvite.

PREŞEDINŢIA Consiliului de Miniştri comunică:

In ultimele zile au fost câteva cazuri când elemente străine de neam şi duşmane intereselor noastre, au tras focuri de armă contra soldaţilor germani şi români. Orice încercare de repetare a acestor mişeleşti agresiuni va fi reprimate fără cruţare. Pentru fiecare ostaş german sau român vor fi executaţi 50 iudeo-comunişti.

LA PREŞEDINŢIA CONSILIULUI DE MINIŞTRI, cât şi la Ministerul Apărării Naţionale, se primesc zilnic sume de bani pentru armata desrobitoare şi întregitoare de hotare. Aceasta dovedeşte dragostea pe care poporul român o poartă scumpei sale armate.

D-L MINISTRU al culturii naţionale şi cultelor a dat o decizie prin care obligă pe toţi studenţii şi elevii să presteze în vara aceasta un serviciu de folos obştesc şi chiar la munca câmpului, aceasta din cauza războiului, când toţi românii trebuesc să-şi ajute Patria.

INSTITUTUL Naţional al Cooperaţiei a fost însărcinat să dea porumb cu împrumut la populaţia săracă din regiunile lipsite de hrană. Porumbul va fi împărţit până la valoarea sumei de 50 milioane lei prin cooperativele din ţară, după cum va hotărî subsecretariatul aprovizionării. Impumutaţii vor da înapoi preţul porumbului cel mai târziu la 31 Decemvrie 1941.

SE REAMINTEŞTE că Direcţia Generală a Poştelor a hotărît că numai cărţile poştale să poată fi scrise şi deci numai ele sunt duse în toată ţara. Scrisorile în plicuri vor fi oprite la poştă.

DE PESTE HOTARE

AUTORITĂŢILE franceze au arestat pe toţi ruşii comunişti care locuesc în Franţa neocupată de germani.

PÂNĂ IN PREZENT luptă împotriva bolşevismului următoarele popoare: Germanii, Românii, Finlandezii, Slovacii. In curând vor veni pe front, spre a lupta, voluntarii din: Italia, Croaţia, Spania, Suedia, Belgia, Franţa şi Danemarca. Iată, deci, că aproape întreaga Europă s'a unit în această luptă sfântă, făcând zid în jurul Marelui Reich German, împotriva comunismului.

ÎN LITUANIA — după ce bolşevicii au fost alungaţi de armatele germane — s'a constatat că 136 biserici fuseseră jefuite de comunişti, iar 42 au fost dărâmate.

APROAPE 3.000 de ucrainieni din oraşul Iaroslav, încercând să scape de blestemăţia comunistă, au fost ucişi de agenţii bolşevici. Trupele germane liberatoare au găsit de asemenea în inchisorile din Lemberg şi Dubno mii de bărbaţi şi femei schingiuiţi de bolşevici.

BARBARIA comuniştilor este aşa de crudă, încât atacă şi pe sanitarii care strâng răniţii de pe câmpul de luptă şi îngrijesc de răniţi.

DEOARECE nu toţi soldaţii bolşevici vor să lupte, comisarii roşii i-au încuiat în cazemate şi în tankuri. In felul acesta ei sunt siliţi să se lupte cu Germanii. Adeseori comisarii stau cu pistoalele în spatele soldaţilor, silindu-i să reziste, altfel îi împuşcă pe loc.

SUB MOTIV că America are nevoie de anumite măsuri de apărare, trupele navale americane au ocupat zilele trecute insula Islanda cu învoirea guvernului de acolo.

POŞTA SENTINELII

Soldat Florea T. Ion. Multe griji sunt pe ţară; ca pe un ogor pe care l-a bătut o grindină amarnică. Iar când omul nostru pierde o recoltă, el mai vârtos îşi îndreaptă gândul şi nădejdea către Cel de Sus; iar munca şi-o'ntreieşte, aşteptând răbdător recolta anului care vine.

In ce priveşte măsurile luate în trecut şi măsurile luate acum: e bine de ştiut că pe mai marii noştri de azi îi călăuzeşte o veche vorbă bătrânească — aceea că „Românul nu pleacă la drum cu caii nepotcoviţi...".

Soldat Mândru Ioan.

Mândru eşti şi-ai fi măreţ
De ne-ai scrie mai citeţ...

Sergent-major Şerban Ion.

Am cetit cu multă bucurie inimoasa dumitale scrisoare şi slovele potrivite cu dibăcie, din care ne grăbim a-ţi publica cele ce urmează:

Am un dor nebun de casă
De copii, părinţi, nevastă...
Dar nu-i vremea de iubit
De gândit şi de dorit,
Ci e vremea să răsbuni
Graniţele din străbuni.
Date fără a ne bate
Duşmanilor seculari
Care nu ştiu de dreptate:
Hoţi de ţară şi barbari...

„Puţinele studii" de care te plângi, sunt cu prisosinţă întrecute de puterea simţirii dumitale care poate fi dată de pildă multora, chiar dintre cei cu studii. Iată de ce, cu aceeaşi vie plăcere, facem loc mai jos şi acestor stihuri din poezia închinată „Eroilor":

Eroi aţi fost! Vom fi şi noi!
Jurăm... Mereu vom fi ca voi...
La cap ne-or pune-o sfântă cruce
Şi flori copii ne-or aduce.

Aţi fost eroi! Viteji vom fi!
Pământul drag îl vom păzi.
Dorim morminte peste noi
Decât săraci, robiţi şi goi...

Camarade Şerban Ion, frumos şi cald ţi-i ghiersul şi oricărui bun român, să ştii, că la inimă-i merge!

Evenimente din războiu

FRONTUL GERMANO-ROMAN. In Basarabia bolşevicii au aruncat în luptă însemnate forţe blindate, spre a stânjeni înaintarea rapidă a trupelor germane şi române. După lupte înverşunate sovieticii au fost respinşi cu mari pierderi.

Formaţiuni germane şi române au atacat cu putere ariergărzile bolşevice, cucerind mult teren. In acest sector au fost pricinuite bolşevicilor atât de mari pierderi în mijloacele de transport, încât niciodată nu vor fi înlocuite.

Au fost luaţi mai multe mii de prizonieri. De asemenea am capturat un însemnat material de războiu, format din arme, muniţiuni, echipament şi numeroase mitraliere.

In ultimele 24 ore pe frontul român au fost distruse 121 avioane sovietice. Noi am pierduat 9 avioane.

Crâncene lupte aeriene au avut loc pe coasta Mării Negre între o formaţie de avioane de luptă sovietice şi avioane de vânătoare germane. 17 avioane din cele 18 care încercaseră să atace un port românesc, au fost nimicite.

Porturile sovietice din Marea Neagră au fost minate de avioanele românogermane, astfel că vasele de războiu sovietice sunt prizoniere chiar în bazele lor.

In sectorul de Nord, după ce Bucovina a fost eliberată, iar în Cernăuţi flutură iarăşi tricolorul românesc — trupele germano-române continuă înaintarea. Aviaţia bombardează mai cu seamă căile de comunicaţie inamice. Cu toate că ariergărzile bolşevice încearcă să acopere retragerea, prin importante forţe blindate, înaintarea românilor se face cu succes.

In Galiţia inamicul a fost izgonit pe un front larg.

Trupele germane de geniu, după o muncă neîntreruptă, au construit şosele în regiunea mlăştinoasă, după care trupele atacatoare au putut înainta spre răsărit.

Astăzi înaintarea se face pe întreg frontul, dela Oceanul Inghețat până la Marea Neagră. Linia de apărare sovietică, poreclită „a lui Stalin", a fost străpunsă în numeroase puncte.

Armata bolşevică, neavând comandanţi capabili, a făcut marea greşeală de a se lăsa atrasă în războiul de mişcare, în care germanii sunt specialişti. In prezent nu se mai poate vorbi de o retragere strategică, ci de o fugă în debandadă. La Minsk au dezertat peste 50.000 soldaţi sovietici. Oraşele Leningrad, Kiev şi Moscova sunt direct ameninţate.

Finlandezii au pătruns şi ei pe o mare adâncime în teritoriul sovietic.

PE CELELALTE FRONTURI forţele germane şi italiene luptă cu acelaşi succes contra trupelor engleze. In Africa de Nord câteva încercări ofensive din partea englezilor au fost respinse. Insulele: Malta, Cipru şi portul Alexandria, au fost bombardate de aviaţia germano-italiană.

De asemenea aviaţia germană a bombardat câteva obiective militare din Anglia, iar în Atlantic submarinele şi-au continuat urmărirea asupra vaselor engleze.

C. 40.927.—M. O., IMPRIMERIA CENTRALA, BUCUREŞTI